

AFFORFATTEREN BAG DA VINCI MYSTERIET

DAN BROWN

Oprindelse

EN ROBERT LANGDON-BOG

```
real shiftx = m_Prop[PROP_BOX_SHIFTX].RenderVal(x, y);
real shifty = m_Prop[PROP_BOX_SHIFTY].RenderVal(x, y);
int tiles = (int)CLAMP(m_Prop[PROP_BOX_TILES].RenderVal(x, y)/2);
real corn = m_Prop[PROP_BOX_CORNERS].RenderVal(x, y);
corn *= (width > height) ? height : width;
width *= 2;
height *= 2;

real xx = x;
real yy = y;
if (tiles > 0)
{
    if (corn > 0)
    {
        if (corn >= bevel)
        {
            if ((x3 > xc) && (y3 > yc))
            {
                real dx2 = -sqrt((x3 - xc) * (x3 - xc) + (y3 - yc) * (y3 - yc) - corn);
                (fg2 < 0) ? fg2 = 0;
                (fg2 < fg) ? fg2 = fg;
            }
            else
            {
                real xc2 = x3 - bevel;
                real yc2 = y3 - bevel;
                if ((x3 > xc2) && (y3 > yc2))
                {
                    real a = atan((y3 - yc2)/(x3 - xc2)); // angle to top
                    real b = atan((bevel - corn)/bevel); // angle to last
                    (a >= b) && (a < PI/2) ? a = b; // line to point is
                    real c = PI/2 - a; // relative
                    real dx4 = cos(c) * corn + bevel - corn; // delta from
                    real dy4 = sin(c) * corn + bevel - corn;
                    real dx = x3 - xc2; // delta from inner corner to
                    real dy = y3 - yc2;
                    fg2 = sqrt((dx * dx + dy * dy) / (dx4 * dx4 + dy4 * dy4));
                    if (fg2 < 0) fg2 = 0;
                    if (fg2 < fg) fg = fg2; } } } } }

real width = CLAMP(m_Prop[PROP_BOX_WIDTH].RenderVal(x, y)) * (
real height = CLAMP(m_Prop[PROP_BOX_HEIGHT].RenderVal(x, y))
real angle = (m_Prop[PROP_BOX_ANGLE].RenderVal(x, y) - (real
real shiftx = m_Prop[PROP_BOX_SHIFTX].RenderVal(x, y);
```

FAKTUM:

Alt, hvad der i denne roman optræder af kunst, arkitektur, steder, religion, videnskab og organisationer, findes i virkeligheden.

PROLOG

Mens den veltjente tandhjulsbane langsomt kæmpede sig op gennem det svimlende pas, tog Edmund Kirsch bestik af den forrevne bjergtop ovenover. Det massive stenkloster i det fjerne var bygget direkte ind i en stejl klippevæg og syntes at svæve frit i luften, nærmest som var det sat fast på den lodrette afgrund ved hjælp af magi.

I over fire århundreder havde det tidløse helligsted i Catalonien i Spanien modstået tyngdekraftens ubønhørlige træk uden nogensinde at opgive sit oprindelige formål: at isolere beboerne fra verden udenfor.

Ironisk nok bliver de nu de første til at erfare sandheden, tænkte Kirsch og prøvede at forestille sig, hvordan de mon ville reagere. Historisk set havde de farligste mennesker på kloden altid været Guds mænd ... i særdeleshed når deres guder blev truet. *Og om et øjeblik kaster jeg et brændende spyd ned i ormegården.*

Da toget nåede bjergtoppen, så Kirsch en enlig skikkelse stå inde på perronen og vente på ham. Dette indtørrede skelet af et menneske var i katolicismens traditionelle messehagel og hvide messeskjorte og havde kalot på hovedet. Kirsch genkendte sin værts knoklede træk fra billederne og kunne til sin egen overraskelse mærke adrenalinen begynde at pumpe.

Valdespino er mødt personligt op for at hente mig.

I Spanien var biskop Antonio Valdespino en formidabel mand – ikke blot en af kongens betroede venner og rådgivere, men også en af landets mest markante og indflydelsesrige fortalere for at opretholde konservative katolske værdier og traditionelle politiske standarder.

“Edmund Kirsch, formoder jeg?” sagde biskoppen, da Kirsch trådte ud af toget.

“Skyldig,” sagde Kirsch smilende og tog imod sin værts knoklede hånd. “Biskop Valdespino, jeg vil gerne takke Dem for at have arrangeret dette møde.”

“Jeg påskønner Deres *anmodning* om det.” Biskoppens stemme var kraftigere end Kirsch havde ventet – klar og gennemtrængende som en klokke. “Det er ikke ofte at videnskabsmænd søger råd hos os, og i særdeleshed ikke folk med Deres status. Hvis De vil være venlig at følge med.”

Mens Valdespino ledte Kirsch hen ad perronen, greb den kolde bjergluft fat i hans messehagel.

“Jeg må tilstå,” sagde Valdespino, “at De ser anderledes ud end jeg forestillede mig. Jeg havde ventet en videnskabsmand, men De virker nu ganske ...” Han betragtede sin gæsts glatte Kiton K50-jakkesæt og strudselædersko fra Barker med en svag antydning af foragt. “Hip, kalder man det vist?”

Kirsch smilede høfligt. *Ordet “hip” gik af mode for flere årtier siden.*

“Selv efter at have læst listen over Deres resultater,” sagde biskoppen, “er jeg stadig ikke helt sikker på hvad det egentlig er, De beskæftiger Dem med.”

“Mit speciale er spilteori og computersimuleringer.”

“De fremstiller altså den slags computerspil som børn leger med?”

Kirsch kunne godt mærke at biskoppen foregav uvidenhed i et forsøg på at virke gammeldags. Kirsch var udmærket klar over at biskoppen snarere var frygtindgydende velinformeret om teknologi og ofte advarede andre om dens farer. “Nej, Deres nåde, spilteori er en matematisk disciplin hvor man studerer mønstre med henblik på at forudsige fremtiden.”

“Åh ja. Jeg mener at have læst at De for et par år siden forudsagde en krise i den europæiske økonomi? På et tidspunkt hvor ingen ville lytte, blev De dagens mand ved at opfinde et computerprogram der vakte EU til live fra de døde. Hvordan lyder nu Deres berømte citat? ‘Som treogtredivårig er jeg på samme alder som Kristus var, da Han udførte Opstandelsen’.”

Kirsch krympede sig. “Det var en upassende sammenligning, Deres nåde. Jeg var ung.”

“Ung?” Biskoppen klukkede. “Og hvor gammel er De så nu ... fyrre, måske?”

“Lige akkurat.”

Den gamle mand smilede samtidig med at den stærke blæst fortsatte med at få hans kåbe til at bølge. “Nuvel, egentlig var det jo de sagtmødige der skulle arve jorden, men det lader snarere til at være blevet de unge – dem med tekniske tilbøjeligheder, dem som hellere ser ind i videoskærme frem for deres egen sjæl. Jeg må indrømme at jeg aldrig forestillede mig at skulle møde den unge mand, der står i spidsen for angrebet. De kalder Dem en *profet*, ved De jo.”

“I dette tilfælde dog ikke en særlig god profet, Deres nåde,” svarede Kirsch. “Da jeg spurgte om der var mulighed for at jeg kunne mødes i enrum med Dem og Deres kolleger, var der ifølge mine beregninger kun tyve procent chance for, at De ville sige ja.”

“Og som jeg sagde til mine kolleger, kan de troende altid lære noget af at lytte til de ikketroende. Det er ved at høre djævelens stemme at vi bliver bedre til at påskønne Guds.” Den gamle mand smilede. “Det var naturligvis min spøg. Tilgiv mig venligst min aldrende sans for humor. Indimellem svigter min situationsfornemmelse.”

Med de ord pegede biskop Valdespino frem for sig. “De andre venter. Hvis De vil følge med denne vej.”

Kirsch betragtede deres mål, den kolossale borg i grå sten, der hang på kanten af en lodret klippe mange hundrede meter over et frodigt tæppe af skovdækkede bakker. Højden gjorde Kirsch svimmel, så han vendte blikket væk fra afgrunden, fulgte efter biskoppen hen ad den ujævne klippesti og rettede tankerne mod det forestående møde.

Kirsch havde udbedt sig audiens hos tre prominente religiøse ledere der netop havde deltaget i en konference heroppe.

Verdensreligionernes parlament.

Siden 1893 havde flere hundrede åndelige ledere fra næsten tredive verdensreligioner haft tradition for med få års mellemrum at forsamles på nye steder for at tilbringe en uge fordybet i tværkirkelig samtale. Del-

tagerne omfattede et bredt spektrum af indflydelsesrige kristne præster, jødiske rabbinere og islamiske mullaher fra hele verden, foruden hinduistiske *pujarier*, buddhistiske *bhikkuer*, jainer, sikher med flere.

Parlamentets erklærede mål var at “fremme harmoni mellem verdensreligionerne, bygge bro mellem forskellige former for åndelighed og hylde fællesskabet mellem alverdens trosretninger”.

Et ædelt forhavende, tænkte Kirsch, selv om det for ham at se blot var en hul øvelse – en meningsløs søgen efter tilfældige sammenfald mellem en pærevælling af ældgamle historier, fabler og myter.

Mens biskop Valdespino ledte ham hen ad stien, kastede Kirsch et blik ned ad bjergsiden og blev grebet af en morbid tanke. *Moses steg op på et bjerg for at modtage Guds ord ... og jeg er selv steget op på et bjerg for at gøre nøjagtig det modsatte.*

Kirschs anledning til at bestige netop dette bjerg, havde han sagt til sig selv, var et spørgsmål om etisk forpligtelse, men han forstod også at hans besøg i nok så høj grad var drevet af hybris – han længtes efter den tilfredsstillende fornemmelse ved at sidde ansigt til ansigt med de gejstlige og forudsige deres snarlige bortgang.

I har længe nok dikteret os sandheden.

“Jeg har set Deres cv,” sagde biskoppen pludselig og betragtede Kirsch. “Jeg kan se at De er udgået fra Harvard?”

“Som bachelor. Ja.”

“Aha. Jeg læste for nylig at der blandt nye studerende på Harvard for første gang er flere ateister og agnostikere end folk, der definerer sig som religiøse. En sådan statistik er ganske sigende, mr. Kirsch.”

Hvad skal jeg sige, havde Kirsch lyst til at svare, *vores studerende bliver stadig kvikkere.*

Vinden tog endnu hårdere fat da de nåede frem til den gamle stenbygning. Inde i den dunkelt oplyste døråbning var luften tung af brændende røgelse. De to mænd bevægede sig gennem et virvar af mørke gange, og Kirsch måtte kæmpe med at tilpasse sit syn, mens han fulgte efter sin kappeklædte vært. Til sidst nåede de frem til en usædvanligt lille trædør. Biskoppen bankede på, dukkede sig, gik ind og gjorde tegn til sin gæst om at følge efter.

Kirsch trådte usikkert over dørtærsklen.

Han befandt sig i et aflangt kammer med høje vægge der var tæt pakket med ældgamle, læderindbundne bøger. Derudover stak fritstående reoler ud fra væggene som ribben, afvekslende med raslende og hvæsende støbejernsradiatorer der skabte en mærkelig fornemmelse af at lokalet var levende. Kirsch hævede blikket op mod den rigt dekorerede balustrade omkring gangen i første sals højde og var ikke et sekund i tvivl om hvor han befandt sig.

Det berømte bibliotek i Montserrat, indså han og var forbløffet over i det hele taget at være blevet lukket indenfor. Rygterne om dette hellige lokale ville vide at det rummede ekstremt sjældne tekster som kun var tilgængelige for de munke, der havde viet deres liv til Gud og levede afsondret her på bjerget.

“De bad om diskretion,” sagde biskoppen. “Dette er vores mest private rum. Kun få udenforstående er nogensinde kommet herind.”

“Det er et stort privilegium. Jeg er Dem meget taknemlig.”

Kirsch fulgte efter biskoppen hen til et stort træbord, hvor to gamle mænd sad og ventede. Manden til venstre med det trætte blik og det tjavsede hvide skæg så slidt ud. Han var i krøllet sort habit, hvid skjorte og fedora.

“Det er rabbiner Yehuda Köves,” sagde biskoppen. “En anerkendt jødisk filosof med et omfattende forfatterskab om kabbalistisk kosmologi.”

Kirsch lænede sig ind over bordet og gav høfligt rabbiner Köves hånden. “Det glæder mig at møde Dem,” sagde Kirsch. “Jeg har læst Deres bøger om Kabbalaen. Jeg kan ikke påstå at jeg forstod dem, men jeg har læst dem.”

Köves nikkede elskværdigt og duppede sine våde øjne med et lommetørklæde.

“Og her,” fortsatte biskoppen og nikkede i retning af den anden mand, “har De den ansete *allamah* Syed al-Fadl.”

Den prominente islamiske lærde rejste sig med et stort smil. Han var en lille, tætbygget mand med et gemytligt ansigt der ikke syntes at passe til hans gennemtrængende mørke øjne. Han var klædt i en anonym hvid *thawb*. “Og jeg, Mr. Kirsch, har læst *Deres* forudsigelser om menneske-

hedens skæbne. Jeg kan ikke påstå at jeg er *enig* i dem, men jeg har læst dem.”

Kirsch satte et velvilligt smil op og gav manden hånden.

“Og som I ved,” sluttede biskoppen henvendt til sine to kolleger, “er vores gæst, Edmond Kirsch, en højt anset computerforsker, spilteoretiker, opfinder og lidt af en profet i den teknologiske verden. Hans baggrund taget i betragtning overraskede det mig en smule at modtage hans anmodning om at måtte henvende sig til os tre. Jeg vil derfor nu også overlade det til Mr. Kirsch selv at forklare, hvorfor han er kommet.”

Med de ord satte biskop Valdespino sig ned mellem sine to kolleger, foldede hænderne og så forventningsfuldt op på Kirsch. De tre mænd sad på række over for ham som var det et tribunal og skabte en stemning, der mere lignede en inkquisition end en venskabelig sammenkomst blandt lærde. Det gik op for Kirsch at biskoppen ikke engang havde sat en stol frem til ham.

Kirsch betragtede de tre gamle mænd foran sig og følte sig mere forundret end intimideret. *Så det er altså den hellige treenighed jeg anmodede om. De tre vise mænd.*

Han holdt en kunstpause, gik hen til vinduet og så ud over det fantastiske panorama. Et solbeskinnet kludetæppe af gammelt landbrugsland bredte sig ud over en dyb dal og blev afløst af de forrevne toppe i Collserola-bjergkæden. Mange kilometer borte et sted ude over det Baleariske Hav var en klynge truende uvejrsskyer ved at samle sig i horisonten.

Passende nok, tænkte Kirsch ved tanken om den turbulens han om et øjeblik selv ville afstedkomme, både her i lokalet og i verden som sådan.

“Mine herrer,” begyndte han og vendte sig brat om mod dem igen. “Jeg mener at biskop Valdespino allerede har forklaret Dem mit ønske om fortrolighed. Før vi fortsætter vil jeg blot gøre det helt tydeligt at det jeg nu vil delagtiggøre Dem i, skal holdes yderst hemmeligt. Jeg anmoder kort sagt Dem alle om at aflægge tavshedsløfte. Er De indforstået med det?”

Alle tre mænd nikkede tavst som tegn på tilslutning til noget som Kirsch var klar over i alle tilfælde nok gav sig selv. *De vil foretrække at begrave disse oplysninger – ikke forkynde dem.*

“Jeg er kommet i dag,” begyndte Kirsch, “fordi jeg har gjort en videnskabelig opdagelse som De efter min egen opfattelse vil betragte som forbløffende. Det er noget jeg har været optaget af i mange år ud fra en forhåbning om at kunne give svar på to af de mest grundlæggende spørgsmål i forbindelse med den menneskelige tilværelse. Nu er det lykkedes mig, og når jeg har opsøgt netop Dem, er det fordi disse oplysninger på afgørende vis vil få betydning for verdens *troende* og højst sandsynligt medføre ændringer der kun kan beskrives som, lad os kalde det – omvæltende. De oplysninger jeg nu vil afsløre for Dem, er jeg i øjeblikket det eneste menneske på kloden der er i besiddelse af.”

Kirsch stak en hånd indenfor i habitjakken og fremdrog en kæmpestor smartphone – som han selv havde designet og fået specialbygget ud fra sine egne særlige behov. Telefonens cover var i spraglede farver, og han stillede den op foran de tre mænd som et andet fjernsyn. Om et øjeblik ville han ved hjælp af apparatet ringe op til en ultrasikker server, taste sit syvogfyrre tegn lange kodeord ind og streame en fremlæggelse for dem.

“Det De nu skal se,” sagde Kirsch, “er en grovskitse til en bekendtgørelse, jeg håber at kunne dele med den øvrige verden – måske om en god måneds tid. Men forinden ville jeg gerne rådføre mig med et par af verdens mest indflydelsesrige religiøse tænkere for dermed at få indsigt i, hvordan nyheden vil blive modtaget af dem, den kommer til at påvirke mest.”

Biskoppen udstødte et højlydt suk der klang mere af kedsomhed end af bekymring. “En spændende indledning, Mr. Kirsch. De taler som om det De nu vil vise os, kan ryste verdens religioner i deres grundvold.”

Kirsch så rundt i det ældgamle depot af hellige tekster. *Det vil ikke blot ryste jeres grundvold. Det vil ødelægge den.*

Kirsch betragtede mændene foran sig. Hvad de ikke vidste, var at han om blot tre dage agtede at offentliggøre sin fremlæggelse ved et overvældende og minutiøst koreograferet arrangement. Når han gjorde det, ville folk overalt på kloden indse at alverdens religiøse læresætninger vitterlig havde noget til fælles.

De tog allesammen fuldstændig fejl.

KAPITEL 1

Professor Robert Langdon så op på den tretten meter høje hund midt på pladsen. Dyrets pels bestod af et levende tæppe af græs og velduftende blomster.

Jeg prøver at kunne lide dig, tænkte han. Det gør jeg virkelig.

Langdon betragtede kræet lidt endnu og fortsatte så hen ad en gangbro ned mod en stor trappeafsats med ujævne dimensioner der var tænkt at skulle slå den ankommende gæst ud af sin sædvanlige rytme og gangart. *Missionen fuldført*, konstaterede Langdon efter to gange at have været lige ved at snuble over de uregelmæssige trin.

For enden af trappen standsede Langdon brat op og stirrede på en enorm genstand længere fremme.

Så har jeg set det med.

Foran ham rejste der sig en kæmpestor sort enke hvis opsvulmede krop blev holdt svævende i mindst ti meters højde af tynde ben i jern. På edderkoppens underkrop var der fastgjort et ægspind af ståltråd fyldt med glaskugler.

“Hun hedder Maman,” lød en stemme.

Langdon sænkede blikket og fik øje på en slank mand neden under edderkoppen. Han var i sort brokadesherwani og havde en næsten komisk snoet Salvador Dalí-moustache.

“Mit navn er Fernando,” fortsatte han, “og jeg har fornøjelsen af at byde Dem velkommen her på museet.” Manden så sig søgende om i en samling navneskilte på et bord foran sig. “Må jeg venligst bede om Deres navn?”

“Javist. Robert Langdon.”

Mandens blik røg op igen. “Åh, det må De virkelig undskylde! Jeg kunne slet ikke kende Dem!”

Det kan jeg også dårligt selv, tænkte Langdon og gik stift videre i sit kjolesæt med hvid butterfly, sort svalehale og hvid vest. *Jeg ligner en barbershopsanger*. Langdons gammeldags kjolesæt havde næsten tredive år på bagen og var et levn fra hans tid som medlem af The Ivy Club på Princeton, men takket være hans daglige svømmeture passede det ham stadig nogenlunde. Under sin hastige pakning var Langdon i stedet for sin sædvanlige smoking kommet til at tage den forkerte dragtpose ud af skabet.

“Der stod formel påklædning i invitationen,” sagde Langdon. “Jeg går ud fra at kjolesæt også er passende?”

“Kjole og hvidt er en klassiker! De ser strålende ud!” Manden skyndte sig hen og satte forsigtigt et navneskilt fast på Langdons revers.

“Det er en ære at møde Dem,” sagde manden med moustachen. “Det er utvivlsomt ikke Deres første besøg hos os?”

Langdon kiggede ind mellem edderkoppens ben hen på den skinnende bygning foran dem. “Jeg må beklageligvis indrømme at det er tilfældet.”

“Det siger De ikke!” Manden lod som om han var ved at dåne. “De bryder Dem måske ikke om moderne kunst?”

Langdon havde altid godt kunnet lide *udfordringen* i moderne kunst – navnlig det at udforske hvorfor bestemte værker blev hyldet som mesterværker: Jackson Pollocks drypbilleder, Andy Warhols Campbell’s-suppe-dåser eller Mark Rothkos enkle, farvede rektangler. Ikke desto mindre følte Langdon sig langt mere på hjemmebane når det gjaldt om at diskutere den religiøse symbolik hos Hieronimus Bosch eller Francisco de Goyas penselteknik.

“Jeg er mere klassisk orienteret,” svarede Langdon. “Jeg er mere til da Vinci end de Kooning.”

“Men da Vinci og de Kooning har da så meget til *fælles!*”

Langdon smilede tålmodigt. “Så har jeg tydeligvis stadig meget at lære om de Kooning.”

“Jamen i så fald er De kommet det helt rigtige sted hen!” Manden slog

ud med armen i retning af den mægtige bygning. “I dette museum vil De finde en af verdens fineste samlinger af moderne kunst. Jeg ønsker Dem god fornøjelse.”

“Det er også tanken,” svarede Langdon. “Jeg ville bare gerne vide *hvorfor* jeg er her.”

“Ligesom alle de andre!” Manden lo muntert og rystede på hovedet. “Hvad angår formålet med aftenens begivenhed, har Deres vært været yderst hemmelighedsfuld. Ikke engang museets ansatte ved hvad der skal ske. *Mysteriet* er halvdelen af det – rygterne løber fuldstændig løbsk! Der er flere hundrede gæster derinde – også mange berømtheder – og ingen har *nogen* anelse om hvad der skal ske i aften!”

Langdon kom til at grine. Ikke mange værter på kloden var selvsikre nok til at sende en indbydelse ud i sidste øjeblik der i alt væsentligt bestod af: *Lørdag aften. Bare kom. Stol på mig.* Og endnu færre var i stand til at overtale i hundredvis af notabiliteter til at smide hvad de havde i hænderne og flyve til *Nordspanien* for at overvære begivenheden.

Langdon kom ud på den anden side af edderkoppen og fortsatte hen ad stien med udsigt til et enormt rødt banner der hang og blafrede ovenover.

EN AFTEN MED EDMOND KIRSCH

Selvtillid har Edmond i hvert fald aldrig manglet, tænkte Langdon muntert ved sig selv.

For omkring tyve år siden havde en ung Eddie Kirsch været en af Langdons første studerende på Harvard – en computernørd med uglet hår hvis interesse for koder havde ført ham til Langdons førsteårskursus med titlen “Koder, cifre og symbolernes sprog”. Kirschs enorme begavelse havde gjort stort indtryk på Langdon, og selv om Kirsch var endt med at opgive semiotikkens støvede verden til fordel for computernes glitrende løfter, havde han og Langdon udviklet en forbindelse mellem lærer og elev der havde fået dem til at opretholde kontakten i de to årtier, siden Kirsch tog sin eksamen.

Nu har eleven så overgået sin lærer, tænkte Langdon. *Med flere lysår.*

I dag var Edmond Kirsch en verdensberømt fritænker – milliardær, computerforsker, fremtidsforsker, opfinder og iværksætter. Som fyrrårig havde han allerede stået fadder til et forbløffende repertoire af avanceret teknologi der havde betydet afgørende spring fremad på så forskellige områder som robotvidenskab, hjerneforskning, kunstig intelligens og nanoteknologi. Og derudover havde hans præcise forudsigelser om kommende videnskabelige gennembrud forlenet ham med en særlig aura af mystik.

Langdon havde mistanke om at Edmonds skræmmende sans for korrekte forudsigelser udsprang af hans forbløffende vidtfavnende kendskab til verden omkring sig. Lige så længe Langdon kunne huske, havde Edmond været en umættelig bibliofil og læst alt, hvad han kom i nærheden af. Hans lidenskab for bøger og sans for at tilegne sig deres indhold overgik alt hvad Langdon ellers havde oplevet.

De seneste år havde Kirsch primært boet i Spanien og begrundet sit valg med en permanent forelskelse i landets gamleuropæiske stemning, avantgardearkitektur, excentriske ginbarer og perfekte vejr.

Når Kirsch en gang om året vendte tilbage til Cambridge for at forelæse på MIT's Media Lab, plejede Langdon at gå ud og spise med ham på et af de nye mondæne in-steder i Boston som Langdon aldrig selv havde så meget som hørt om. De talte aldrig om teknologi; når Kirsch var sammen med Langdon, var han kun opsat på at diskutere kunst.

“Du er min forbindelse til kulturen, Robert,” yndede Kirsch at spøge. “Min egen private *bachelor of arts!*”

Det muntre hib til Langdons ægteskabelige status var særlig ironisk når det kom fra en anden ungarl der havde fordømt monogami som “en fornærmelse mod evolutionen” og i årenes løb havde ladet sig fotografere sammen med et bredt udvalg af supermodeller.

I betragtning af Kirschs ry som nyskabende computerforsker var det nærliggende at forestille sig ham som en indadvendt tekniker. Men i stedet havde han iscenesat sig som et moderne popidol der plejede omgang med berømt heder, gik klædt i den seneste mode, hørte obskur undergrundsmusik og havde opbygget en uvurderlig samling af impressionistisk og moderne kunst. Kirsch mailede ofte til Langdon for at få råd om nye kunstværker, han overvejede at føje til samlingen.

For så at gøre det stik modsatte, smilede Langdon for sig selv.

For et års tid siden havde Kirsch overrasket Langdon ved i stedet for om kunst at spørge ham om Gud – et mærkeligt emnevalg for en erklæret ateist. Over en middag på Tiger Mama i Boston havde Kirsch forhørt sig hos Langdon om grundlaget for de forskellige verdensreligioner, i særdeleshed deres respektive skabelsesberetninger.

Langdon havde givet ham et grundigt overblik over de aktuelle trosretninger lige fra den fælles skabelsesberetning i jødedommen, kristendommen og islam gennem den hinduistiske historie om Brahma, den babylonske fortælling om Marduk samt flere andre.

“Nu bliver jeg nysgerrig,” havde Langdon spurgt på vej ud af restauranten. “Hvorfor er en fremtidsforsker pludselig så interesseret i fortiden? Er det mon fordi vores berømte ateist endelig har fundet vej til Gud?”

Edmond lo hjerteligt. “Ren ønsketænkning! Jeg er blot ved at tage bestik af modstanderen, Robert.”

Langdon smilede. *Typisk*. “Nå ja, videnskab og religion er jo ikke modstandere, det er to forskellige sprog der forsøger at fortælle den samme historie. Verden er stor nok til dem begge.”

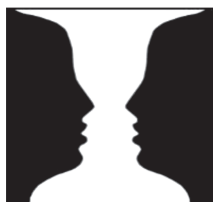
Efter dette møde var der gået næsten et år uden at Edmond gav lyd fra sig. Og så havde Langdon pludselig for tre dage siden ud af det blå modtaget en kuvert med FedEx indeholdende en flybillet, en hotelreservation og en håndskreven seddel fra Edmond der på det indstændigste opfordrede ham til at deltage i aftenens begivenhed. Den lød: *Robert, det vil virkelig betyde alt for mig hvis netop du har mulighed for at deltage. Dine forklaringer under vores sidste samtale var med til at gøre denne aften mulig.*

Langdon følte sig helt rundt på gulvet. Under samtalen var der ikke blevet sagt noget der virkede blot det fjerneste relevant for en begivenhed med en fremtidsforsker som vært.

I FedEx-kuverten lå der også et sort/hvidt billede af to personer med ansigtet mod hinanden. Kirsch havde skrevet et lille digt til Langdon.

Robert,

Ansigt til ansigt afslører jeg
det tomme rum der gemmer sig.
– Edmond

Billedet havde kaldt smilet frem hos Langdon – det var en fiks hentydning til en episode som Langdon et par år forinden havde været involveret i. I tomrummet mellem de to ansigter opstod omridset af en drikkekalk, et gralsbæger.

Nu stod Langdon så uden for museet og var ivrig efter at finde ud af hvad hans gamle elev havde tænkt sig at offentliggøre. En let brise greb fat i hans kjoleskøder da han fortsatte hen ad cementgangen ud mod den snoede flod Nervión der engang havde været livsnerven i en driftig industriby. Der hang en svag lugt af kobber i luften.

Da Langdon kom rundt om en krumning på stien, dristede han sig endelig til at se op på det mægtige, skinnende museum. Ved første øjekast var bygningen umulig at overskue. I stedet lod han blikket glide frem og tilbage i hele dens bredde med alle de bizarre, aflange former.

Denne bygning bryder ikke bare reglerne, tænkte Langdon. Den ænser dem overhovedet ikke. Det perfekte sted til Edmond.

Guggenheimmuseet i Bilbao i Spanien lignede noget der kunne være udtænkt af et rumvæsen – en svimlende samling skæve, metalliske former som tilsyneladende var sat næsten tilfældigt sammen. Den kaotiske klump af former strakte sig langt ud i det fjerne og var beklædt med over tredive tusind titaniumplader der glimtede som fiskeskæl og fik konstruktionen til at virke organisk og ikkejordisk på samme tid, nærmest som var et søuhyre fra fremtiden kravlet op af vandet for at sole sig på flodbredden.

Ved indvielsen af bygningen i 1997 havde *The New Yorker* hyldet arkitekten Frank Gehry for at have tegnet “et fantastisk drømmeskib af bøl-

gende former iklædt en kappe af titanium”, mens andre kritikere rundt om i verden jublede: “Vor tids største bygningsværk!” “Uforudsigeligt geni!” “En forbløffende arkitektonisk bedrift!”

Siden museets åbning var der blevet rejst masser af andre “dekonstruktivistiske” bygningsværker – Disney-koncertsalen i Los Angeles, BMW World i München og sågar også det nye bibliotek på Langdons eget gamle universitet. Hvert eneste af dem var radikalt ukonventionelt af udseende og konstruktion, og alligevel tvivlede Langdon på at nogen af dem kunne måle sig med Guggenheimmuseet i Bilbao, når det kom til rendyrket chokeffekt.

Efterhånden som Langdon kom nærmere, syntes den flisebelagte facade at forandre sig for hvert skridt og vise en ny personlighed fra hver eneste ny vinkel. Nu blev også museets mest dramatiske illusionsnummer synligt. Fra dette perspektiv syntes den enorme bygning utroligt nok helt bogstaveligt at flyde på vandet i skikkelse af en enorm “uendelighedslagune” der slikkede op ad museets ydervægge.

Langdon blev stående et øjeblik for at beundre virkningen og begyndte så at krydse lagunen ad en minimal gangbro hen over den glitrende vandflade. Han var kun nået halvvejs over da han blev forskrækket af en høj, hvæsende lyd. Den kom nedefra. Han standsede brat op netop som en hvirvlende tågesky begyndte at strømme ud under gangbroen. Det tykke slør af tåge steg op omkring ham og drev derefter ud over lagunen, bølgede hen mod museet og omsluttede hele bygningens fundament.

The Fog Sculpture, tænkte Langdon.

Han havde læst om værket af den japanske kunstner Fujiko Nakaya. Det revolutionerende ved “skulpturen” bestod i at den var opbygget med synlig luft som medium, en mur af tåge der dukkede op og opløstes igen; og da vinden og de atmosfæriske betingelser aldrig var de samme to dage i træk, blev skulpturen også forskellig hver gang den viste sig.

Broen holdt op med at hvæse, og Langdon så tågemuren lægge sig langsomt over lagunen hvor den rullede snigende frem som var den et tænkende væsen. Virkningen var både overjordisk og desorienterende. Nu syntes hele museet at svæve oven over vandet og hvile vægtløst på en sky – som et fortabt spøgelseskib langt ude på havet.

Netop som Langdon skulle til at gå videre, blev den rolige vandoverflade brudt af en række små udbrud. Pludselig skød fem flammende ildsøjler op fra lagunen, tordnede som raketmotorer gennem den tågede luft og udsendte strålende lysglimt over museets titaniumplader.

Langdons egen smag inden for arkitektur gik mere i retning af den klassiske stil på museer som Louvre eller Prado, men når han så tågen og flammerne svæve hen over lagunen, kunne han alligevel ikke forestille sig noget sted være bedre egnet end dette ultramoderne museum til at udgøre rammen om en begivenhed med en mand som vært, der både elskede kunst og nytænkning og havde så godt blik for fremtiden.

Nu gik Langdon videre gennem tågen og skyndte sig frem mod indgangen til museet – et ildevarslende sort hul i øglekonstruktionen. På vej hen mod døråbningen fik Langdon en ubehagelig fornemmelse af at være på vej ind i gabet på en drage.